

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

17. LISTOPADU 2019

Z obsahu:

**O Skutcích apoštolů -
„Bůh otevřel bránu k víře
pohanům“**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 23. října 2019
na náměstí Sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

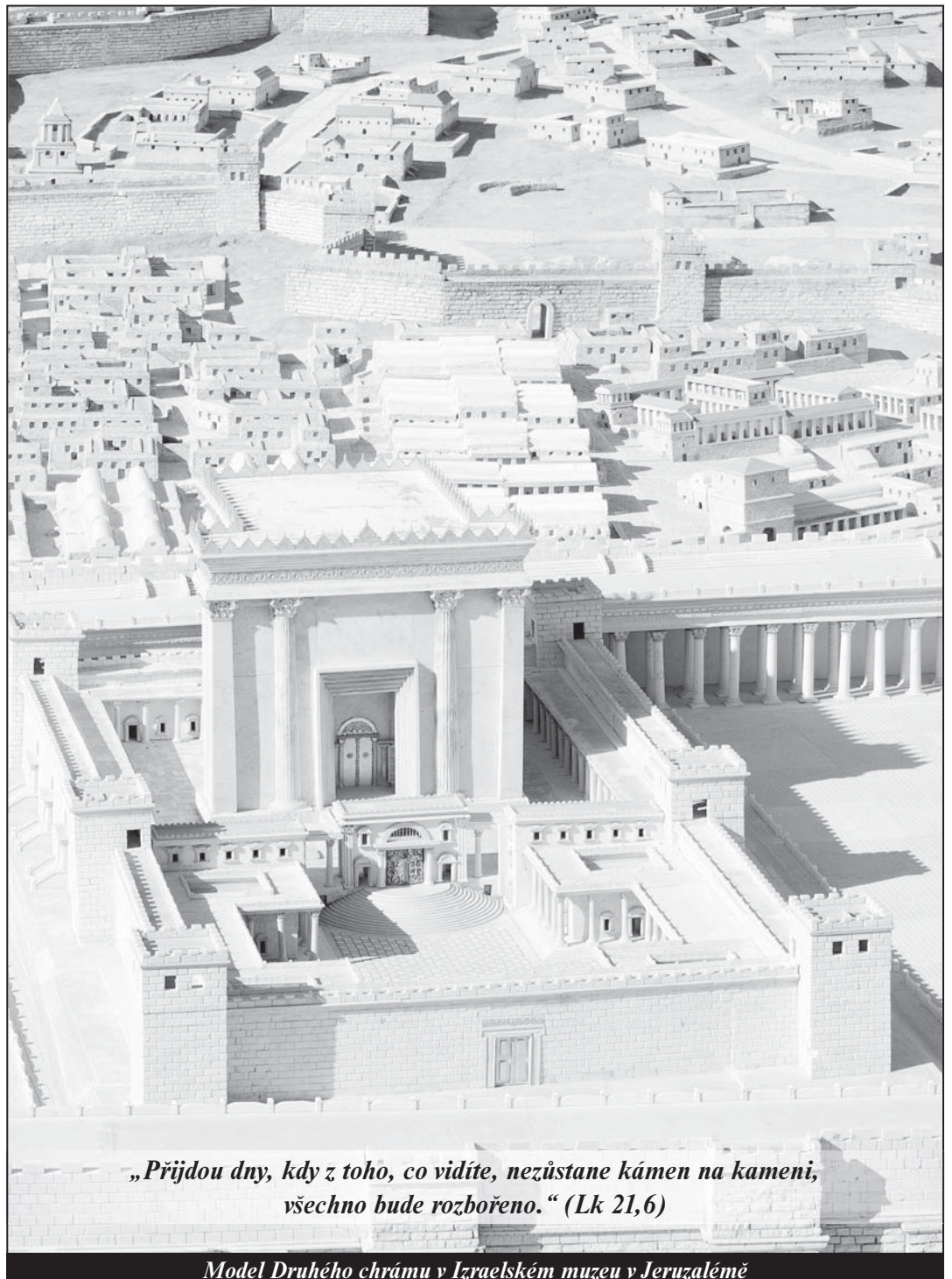
Svatý Odo z Cluny
Libor Rösner
- strana 4 -

**Sto růží Panny Marie
pro rozjímání (4)**
P. Clemente
Arranz Enjuto
- strana 6 -

**Věřil jsem mu,
ale nepochopil**
Rozhovor
s P. Jaroslavem Karlem,
který strávil mnoho let
v komunistických
žalářích
- strana 7 -

**Vranov - Narození
Panny Marie**
Petr Bobek
- strana 10 -

Život s Bohem (7)
Raoul Plus SJ
- strana 13 -

*„Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni,
všechno bude rozbořeno.“ (Lk 21,6)*

Model Druhého chrámu v Izraelském muzeu v Jeruzalémě

O Skutcích apoštolů - „Bůh otevřel bránu k víře pohanům“ (Sk 15,7-11)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
23. října 2019 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Kniha Skutků apoštolů vypráví, jak je svatý Pavel po onom proměňujícím setkání s Ježíšem díky Barnabášově mediaci přijat jeruzalémskou církví a začíná hlásat Krista. Avšak vzhledem k nepřátelství určitých lidí je nucen odejít do Tarsu, svého rodiště, kam za ním přijede Barnabáš a vezme ho s sebou na dalekou cestu Božího Slova. Knihu Skut-

ků apoštolů, kterou při těchto audiencích komentujeme, lze označit za dlouhé putování Božího Slova. A Boží Slovo je třeba hlásat všude. Tato cesta začíná po velkém pronásledování (srov. Sk 11,19), které se však nestalo brzdou evangelizace, nýbrž příležitostí, jak rozšířit pole dobré setby Slova. Křesťané se neděsí. Musejí prchat, ale berou s sebou Slovo, které postupně všude rozsévají.

Pavel a Barnabáš přijdou do Antiochie v Sýrii, kde se zdrží celý rok, aby vyučovali a pomáhali obci zapustit kořeny (srov. Sk 11,26). Kázali židovské obci, židům. Antiochie se tak stala střediskem misijního rozmachu. Hlásání těchto dvou šířitelů evangelia - Pavla a Barnabáše - se zapsalo do srdcí věřících, kterým se v Antiochii poprvé začalo říkat „křesťané“ (srov. Sk 11,26).

V knize Skutků apoštolů se vynořuje přirozenost církve, která není nějakým opevněním, nýbrž stanem, jehož prostor lze rozšiřovat (srov. Iz 54,2), aby se tam vešli další a mohli vstoupit všichni. Buď je církev „vycházející“, anebo není církví; buď je na cestě a stále se rozšiřuje, anebo

Pokračování na str. 12

Jen opravdově šťastná duše ob-
stojí v bouřlivých vodách do-
by, ve společnosti, která ztrácí
mysl své existence, mysl života člo-
věka. Duše, která je opravdu šťastná,
totiž nemá potřebu hledat žádné jiné
štěstí; naopak se snaží udržet si to, co
ji činí nanejvýš šťastnou, protože si je
vědoma, že nic lepšího nenajde. Ta-
ková duše je pak pevně zakotvena ve
svém štěstí a žádná bouře tohoto svě-
ta - společenská, ideologická, ekono-
mická atd. - ji nemůže „potopit“, pro-
tože ukotvení je silnější než jakákoliv
bouře. Katolický křesťan pak dobře ví,
v čem opravdově štěstí spočívá, kde
má být jeho duše tak pevně zakotvena
- v Trojjediném Bohu.

Stěží lze najít vhodnější slova k vy-
jádření podstaty toho, o čem zde běží, než
jsou slova Raoula Pluse SJ, proto si do-
volím citaci z jeho „Života s Bohem“
(str. 13): „Mohu i já říci - »Mým potě-
šením je přebývat s každodenním Hos-
tem lidských synů«? Mohu to říci s plnou
pravdou - »Skutečně mám z toho radost.
Být s ním je pro mne největším štěstím«?
Pokud ano, mám klíč od důvěrnosti s Bo-
hem.“ Bůh přebývá v naší duši, avšak
skrytě. Pokud mu však svoji duši uza-
vřeme či v ní dáváme prostor hříchu,
znemožňujeme tak svou volbou Bohu
utvářet naši duši šťastnou z jeho pří-
tomnosti, která je mocnější než všech-

Editorial

ny moci světa. (srov. Řím 8,38-39)
Je tedy navýsost zřejmé, že je základem
mít čisté srdce, abychom v něm pak Bo-
ha nejen viděli (srov. Mt 5,8), ale ta-
ké Boha plně poživali, čili žili vědomě
v jeho přítomnosti a čerpali ze zdroje
naší spásy, kterou je Bůh sám. Kdo o to
naplno usiluje, má jistotu, že v bouřích
světa se jeho duše „nepotopí“...

Opakem bouře je ticho a klid. Do-
dejme, že v duchovní rovině je to poko-
ra. Tichá, pokorná duše, která dokáže
mlčet, aby slyšela Boha ve svém nitru,
je šťastná duše. To věděli v minulosti
nejen řeholníci z Cluny, o nichž čteme
v tomto Světle, (str. 4-5) ale ví to i kaž-
dá duše čistá od hříchu také dnes, a to
ji nutně přivádí na cestu kontemplace
živého Boha v ní. Dokonalým vzorem
takového nazírání Boha v nás je Panna
Maria. Proto patří rozjímání o tom, co
o ní víme, (str. 6-7) k pilířům duchov-
ního života, z něhož pak vyrůstá i dal-
ší pevná kotva pro náš celý pozemský
život, čili pevně zakotvení i v úctě k té,
která je po Ježíši Kristu nejvyšším da-
rem Božím.

Že pevně v Bohu zakotvený život ve-
de k tomu, aby lidská duše nebyla zlo-
mena a nepodlehla pokušení i v nej-

těžších zkouškách, které zde na zemi
může ďábel vymyslet, vidíme i v ne-
dávné minulosti našeho národa. Prá-
vě letošní 17. listopad je dnem, kdy si
připomínáme 30 let od pádu totalit-
ního režimu, jehož působení mj. při-
neslo újmu na životech a zdraví mno-
ha nespravedlivě pronásledovaných
a ve vězení týraných lidí, nehledě na
převrácení žebříčku morálních hod-
not, s čímž se potýká naše společnost
dodnes. Neměli bychom zapomenout
a měli bychom zpytovat svědomí, zvlá-
ště jako národ, ale i každý jednotlivec,
zda ona dlouhá doba od „sametové re-
voluce“ není v mnoha ohledech dobou
promarněnou - ve vztahu k Bohu i k li-
dem... Jsme rádi, že můžeme ve Svět-
le otisknout svědectví letos zesnulého
P. Jaroslava Karla, které dokládá
ono totalitní období velice živým způ-
sobem. (str. 7-9) Nepochybně i tento
kněz patřil mezi ty, kdo v tichu svého
srdce nazírali přítomnost Boha, stejně
jako mnozí další, kteří pro katolickou
víru trpěli v dávné historii, v dobách
nedávno minulých, či trpí také dnes...

Plýne z toho všeho pro nás prostě
poučení, jež můžeme číst v areálu pout-
ního místa Vranov (str. 10-12) pod so-
chou Ježíše Krista: „Učte se ode mě,
neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“

Daniel Dehner

Úryvek evangelia, který je vybrán pro dnešní neděli, si přečti obzvláště pozorně. Vyhledej Ježíše v jeruzalémském chrámě, jehož krása a vznešenost vyvolala u Mistra doprovod nadšení, ale Ježíše naplnila smutkem. Cítí povinnost říct posluchačům krutou pravdu: tento chrám bude do základů rozbořen.

Přítomní reagují otázkou, která asi napadá i tebe. Kdy to bude? Neměli by se ptát spíše na důvody a na možnosti, jak odvrátit hrozící zlo? Oni se však ptají na dobu, protože myslí na sebe. Chtějí totiž vědět, zda se to bude týkat také jich samých, nebo je to záležitost až budoucích pokolení. Ježíš však nemá na mysli jen neštěstí, jaké představuje zboření chrámu. Varuje v prvé řadě před zkázou, která ohrožuje i ty, kteří se nedožijí předpověděných hrůz. Varuje před učením falešných proroků, kteří budou přicházet a vydávat se za Krista: dejte si pozor, nechoďte za nimi, nedejte se svést! Již dříve varoval všechny, kteří by se odvážili změnit i to nejmenší přikázání z těch, kterým on sám učil.⁽¹⁾ Z toho poznáváš, jak mu leží na srdci čistota a neporušenost jeho učení. Každý, kdo si osobuje právo je měnit, přizpůsobovat rozmáhající se pohodlnosti, smyslnosti, žádostivé požívatelnosti a nekázní, osobuje si rouhavě autoritu, která náleží jedině Pánu. Bude jich mnoho, budou i takoví, kteří tě budou posílat do jejich náruče, když ti budou namlouvat, že je lhotejně, koho se přidržíš. Nechoď za nimi, nedej se svést!

Pro ty, kteří zůstanou Ježíšovi věrni, má Mistr slova veliké útěchy. Neděste se! To, co vám předpovídám o budoucích katastrofách, neříkám proto, abych vás děsil, nýbrž povzbudil. Ano, budete svědky válek, revolucí, bratrovražedných bojů, budete svědky velikých zemětřesení, hladu, epidemií i zvláštních znamení, ale neděste se.

Co myslíš, schází ještě některý z těch předpověděných příznaků? Jestliže ne, je čas být připraven, abys mohl vydat Ježíšovi svědectví. Budou tě nenávidět pro tvou věrnost Ježíšovu jménu, budou ti dávat nelichotivé přívlastky, budou tě osočovat,

pomlouvat, diskriminovat, mohou tě i zabít. Dočkáš se překvapivě takového přístupu třeba i od nejbližších a přátel. Neděse se. Ani vlas z tvé hlavy se neztratí. Nedáš-li se svést a vytrváš, zachrániš svou duši.

Ptáš se, proč to všechno? Abys měl příležitost k svědectví. Není obtížné svě-

dit v prostředí, které je stejného smýšlení. Mistrovou ozdobou a slávou jsou ti, kteří o něm svědčí i v krajním protivenství. Bůh respektuje vůli těch, kteří zne-

užívají vlastní svobody, aby ukojili svou pýchu. Oni potom ale nesnesou vedle sebe ty, kteří je svou věrností usvědčují z omylu a ze zrady. I Ježíš byl předmětem nenávisti a zášti ze stejných důvodů. Není to tedy situace, která patří až do posledních dnů. Krev mučedníků zúrodňuje křesťanství po celou dobu jeho historie od dob despotických císařů až do současné epochy, která si nalhává, že je epochou svobody, tolerance a respektování člověka a jeho důstojnosti. Pronásledování až do krajnosti, to není něco vzdáleného ani časem, ani místem: *Ale Hospodin je s tebou, neboj se, co by ti mohl udělat člověk?*⁽²⁾

Ještě ti záleží na tom, dovědět se, kdy se to stane? Ta otázka se stane úplně zbytečnou, začneš-li vydávat svědectví každým okamžikem svého života. Oslavuj Boha již nyní svou vytrvalou věrností uprostřed každodenní všednosti, oslavuj Boha svou neochvějnou důvěrou za všech okolností. Je to cesta, po které kráčela po celý život Královna mučedníků. Snášet nekrvavé mučednictví, které ji dovedlo až na Golgotu, se učila v nazaretském domku minutu za minutou pokornou věrností povolání, které jí určil Pán. Zve tě, věrná duše, s takovou naléhavostí a vytrvalostí, abys ji následovala, protože její cesta je spolehlivá a dokonale oslavila nebeského Otce. Odevzdej se jí zcela a bez výhrad i se svou dosavadní liknavostí, malomyšlností, se svou zbabělostí a strachem. Je dobře, že si nejsi jista sama sebou. Musíš se přesvědčit, že *pouze Hospodin je tvoje síla a statečnost*⁽³⁾.

Hle, přijde den, který plane jako pec, strništěm se stanou všichni zpupní... den, který přijde, je spálí... Ale vám, kteří se bojíte

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,19–20a

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti! Den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větve! Vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení.

2. čtení – 2 Sol 3,7–12

Víte sami, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám sebe sami za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikazovali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není.

Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Evangelium – Lk 21,5–19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“

Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: »Já jsem to!« a »Ten čas je tady!«

Dokončení na str. 5

mého jména, vzejde slunce spravedlnosti, spása je na jeho křídlech. Tak praví Hospodin zástupů.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 5,19; ⁽²⁾ srov. Ž 118,6;

⁽³⁾ srov. Ž 118,14

Svatý Odo z Cluny

Na přelomu 9. a 10. století se církev ocitla v hrozném stavu. Disciplína kléru zoufale poklesla, bujela simonie, kněží či řeholníci byli často spíše pohoršením a vlky pro své ovečky, než aby jim byli vzory a pastýři. Ani sv. Mikuláš I. Veliký, o němž byla řeč v minulém čísle, nestačil zažehnat nebezpečí tohoto pozvolného úpadku, jenž se v plné míře projevil až po jeho skonu a jenž byl asi nejhorším v dosavadní historii. Ne nadarmo nazývají historikové toto období „temným“. Pak se ale udál zázrak – v jedné části Burgundska povstal díky donaci knížete Viléma Akvitánského klášter Cluny.

Tento klášter založený opatem Bernem se stal epicentrem radikální reformy církve, která Kristovu nevěstu pozvedla z nejhoršího marastu a oblékla ji do nejkrásnějších šatů. To není žádná patetická nadsázka, duch Cluny skutečně církev obrodil až neskutečným způsobem. Přitahoval tisíce tisíců, došlo v něm k novému vzepětí ducha mnišství v jeho nejčistší podobě, k něčemu, co asi sotva snese srovnání s jiným obdobím dějin církve vyšlé z katakomb. Podle jeho vzoru se začali stavět k životu jedinci i celé klášterní komunity, myslící to s vírou vážně a toužící žít opravdově. Blahoslavený papež Urban II. později o Cluny hovořil jako o „*druhém slunci, podobném tomu na obloze*“. Jeden z jeho předchůdců, sv. Řehoř VII., (původně rovněž clunyjský mnich, stejně jako třeba bl. Urban II. nebo řada vynikajících biskupů či opatů) pak prohlásil: „*Není ve světě žádný jiný klášter, který by se mohl rovnat Cluny, poněvadž v Cluny nebylo opata, který by nebyl světcem.*“ Jedním z těchto opatů byl sv. Odo.

Byl synem rytíře Abba z Maine, jenž si jeho narození vymodlil. Rodištěm příštího světce se v roce 878 nebo 879 stal Tours. Nejprve se mu dostalo výchovy na dvoře výše zmiňovaného Viléma Akvitánského, poté nabýval vzdělání na nejlepších školách. Otec z něj chtěl mít svého nástupce, už jen proto, že z Oda vyrůstala jedinečná osobnost – už v mladém věku vykazoval nadprůměrný intelekt a mužnou rozhodnost. Abbo ve svých plánech jaksi pozapomněl na svůj někdejší slib Bohu, že v případě narození mužského potomka pošle syna na duchovní dráhu. Vzpomněl si na svůj slib až při Odově těžké nemoci, která tehdy osmnáctiletého mladíka soužila a ze které se nemohl za nic na světě uzdravit. Samotného Oda světský život příliš netě-

šil. Když se pak spojilo synovo i otcovo „*ano*“ Bohu, Odo se znenáhla uzdravil a mohl jít tam, kam ho srdce táhlo.

Nejprve oklikou, dodejme. Odo byl synem význačného šlechtice, bylo tedy nasnadě, že se nestane obyčejným farářem v nějaké zapadlé visce, ale získá nějaké výnosné místo. A taky že ano – ač ještě neměl kněžské svěcení, byl jmenován kanovníkem při katedrále v rodném Tours, z kteréhožto postavení čerpal hojné příjmy. Krom toho studoval v Paříži hudbu a teologii. Právě ve městě na Seině se blíže seznámil se spiritualitou benediktinského řádu. Zahořel touhou po jiném životě, než byl ten zavedený v Tours.

Vzdal se svého výhodného postavení, po němž kolikrát marně vzhlíželi mnozí jiní, a odešel do benediktinského kláštera v dnešním Baume-les-Messieurs, kde byl opatem proslulý Berno, jehož jméno bylo s úctou v hlase spojováno se zbožností, již není nikde rovno. Baume bylo malým ostrůvkem opravdového následování Krista, jeho mniši žili pod Bernovým vedením přímo vzorně, na rozdíl od jiných klášterů, kde si podávaly ruku nevázanost s duchovní pustinou. I z toho je vidět, že

Kodex z 11. století, miniatura s vyobrazením sv. Oda z Cluny

Odo, jemuž bylo v té době kolem 30 let, tíhl k opravdovosti. Mohl zůstat v Tours, případně se snadno stát opatem některého ze slovutných klášterů, on si však vybral obyčejnou mnišskou kutnu a bezvýhradnou poslušnost představenému. V Baume též přijal kněžské svěcení.

Berno v roce 910 své místo opustil, aby se stal představeným nově budovaného kláštera v Cluny. Vzal tam s sebou dvanact bratří. Odo mezi nimi ovšem nebyl, stal se totiž Bernovým nástupcem v Baume. Pokračoval v jeho šlépějích více než zdařile, což Bernovi neušlo, proto jej krátce před svou smrtí v roce 927 vybral za svého nástupce.

Odo stál nějaký čas v čele obou klášterů, avšak bylo nad jeho síly vést obě komunity. Proto rezignoval na postavení představeného v Baume a zaměřil se výhradně na klášter v Cluny, k němuž se hlásilo stále více klášterů, jejichž osazenstva toužila vést život v duchu clunyjské reformy, kterou započal Berno. Ke konci Odova života jich bylo už 65 a v závěru 11. století jejich počet značně přesáhl číslo 2 000, byly rozesety od Pyrenejí po Skandinávii. Žilo v nich podle některých údajů až 20 000 mnichů – to jen na dokreslení toho, co Cluny ve své době znamenalo.

Ač se za opata Berna těšilo Cluny velké vážnosti, nedá se to vůbec srovnat s tím, co následovalo za sv. Oda, případně za dalších opatů (např. sv. Majola či sv. Odila). Clunyjská klášterní komunita působila dojmem, že pochází z jiného světa. Zbožnost čišela z každého kouta, z každého záhybu kutny jednoho každého z mnichů obývajících toto benediktinské opatství, ležící v jednom z cípů Burgundska; nejvíce pak z jejich opata Oda, jenž byl přímo kvintesencí pokory a lásky k Bohu a bližním. Například vykupoval od zchudlých vesničanů jejich věci vysoko nad cenou, aby jim přilepšil, a vůbec nikdy nenechal prosebníka odejít s prázdnou. Vyžadoval od svých duchovních synů vzájemnou bratrskou lásku, střídmost, dbal na přísné dodržování původních benediktinských regulí včetně pohrdání materiálními dobry.

Bylo naprostou samozřejmostí živit neuvěřitelné množství hladových žebráků nebo pečovat o nemocné. Do Cluny totiž kromě poutníků a potřebných putovaly obrovské částky ze šlechtických po-

kladen, jejichž majitelé byli také osloveni tím, co se za zdmí opatství děje. Odo, jakož i jeho nástupci, obratem používal tyto peníze na charitativní účely, přičemž nešlo jen o vyživování hladových – clunyjští mniši kupovali třeba i boty a oblečení těm, kteří chodili bosí a takřka nazí. Samozřejmě těmi penězi byly placeny i práce na rozšíření kostela a hlavně obytných prostor pro nové mnichy.

Odo též trval na důstojném recitování všech sborových modliteb, v klášterním kostele se sloužily mše svaté bez přestání – ihned po skončení jedné přistupoval k oltáři druhý kněz, bez prostojů, bez zdržování, rok co rok, v létě, v zimě, ráno, v noci... Krom toho zněly v útrokách chrámu nepřetržitě žalmy, mniši jich měli denně přezpívat 150 – aby byla Bohu vzdávána chvála neustále, zpívaly je jednotlivé chóry takřikajíc na směny. K hudbě měl Odo ostatně blízko, vždyť ji i studoval. Rád zastavoval po cestě děti a vyzýval je, aby mu zazpívaly – podělil je potom drobnými mincemi. Dokonce složil i několik duchovních skladeb, mimo to napsal několik teologicky velice hodnotných spisů.

Při psaní komentáře k životopisu sv. Martina došlo k tomu, že kniha zůstala přes noc ve sklepe. Ten zaplnila voda z prudké bouře, jež se přes Cluny v noci přehnala. Kniha však měla namočené pouze desky, listy zůstaly zcela suché. „*Nedivte se, bratři,*“ řekl Odo mnichům, „*tomu, že se voda bála dotknout se světce.*“ Jeden z mnichů poznamenal: „*Ta kniha už je stará, zub času už ji notně poškodil a už také byla mnohokrát namočená. Ten důvod, proč zůstala nyní netknutá, je jiný...*“

Sám Odo zůstal jednou zázračně nedotčen bandou loupežníků, kteří se jej chystali přepadnout během jeho putování lesem. Odo si jich všiml a v důvěře v Boží Prozřetelnost nerušeně pokračoval dál za zpěvu žalmů. Vůdce loupežníků své muže zastavil s tím, že nemají šanci porazit takto početný oddíl ozbrojenců a ještě takto vyzbrojených. Když však ostatní loupežníci přesto chtěli na Oda ozbrojeného jen vírou v Boha zaútočit, jejich vůdce jim v tom zabránil se slovy, že dokud on bude na živu, nedovolí jim to. Odo prošel, aniž by mu kdokoli zkrivil vlasek na hlavě. Onen vůdce loupežníků se obrátil a později se stal clunyjským mnichem.

Sv. Odo z Cluny

Už v roce 931, tedy pouhé čtyři roky po svém převzetí vedení kláštera v Cluny, si získal opat Odo takové jméno, že jej papež Jan XI. pověřil reformou klášterů italských, severofrancouzských a akvitánských. Se svěřeným úkolem se vyrovnal skvěle. Už rok předtím kupříkladu zreformoval klášter ve Fleury, považovaný za nereformovatelný. Mniši jej přivítali se zbraněmi v rukou, vyhrožovali mu zabitím; když pak odjížděl, zanechal zde pokojné beránky. Beztak k tomu přispěla i skutečnost, že je přes jejich odpor přiměl přestat jíst maso teplokrevných zvířat a živit se pouze rybami. Mniši se těšili, že až vyloví všechny ryby nebo až se rybolov nebude dlouhodobě dařit, budou

se moci k masu vrátit. Odo však z důvodů pro ně nepochopitelných našel v blízkých vodách pokaždé místo, kde byl úlovek velmi hojný.

Byl to on, kdo byl jako první z clunyjských opatů nepsaným mužem č. 2 v tehdejší církvi – hned po papeži. Jeho osobnost a vliv nabyly takového rázu, že plnil roli zprostředkovatele příměří a rozličných ujednání mezi jednotlivými vladaři, knížaty či městy. Dokázal i nemožné: přimět krále a knížata, aby umožnili klášterům, které jim byly až dosud podřízeny, žít životem na nich nezávislým a rozvíjet se po duchovní stránce bez ohledu na finanční zájmy toho kterého světského pána. Pro samotné Cluny vymohl též potvrzení absolutní nezávislosti na jakékoli světské moci – opatství bylo podřízeno výlučně Svatému stolci.

Odo též několikrát navštívil Řím, na Aventinu tehdy založil také klášter zasvěcený Panně Marii a další kláštery, zasvěcené sv. Anežce Římské, sv. Vavřinci či sv. Pavlovi. Při své poslední návštěvě města na Tibeře onemocněl. Jeho choroba byla tak těžká, že poznal blížící se konec. Projevil své poslední přání: chtěl by umřít poblíž místa posledního odpočinku sv. Martina. A tak se bohužel počinání opata Oda završilo (v oktávu svátku tohoto světce) 18. listopadu 942 tam, kde se započalo – v Tours. Odo byl pochován v klášterním kostele sv. Juliána, v 16. století pak byly jeho ostatky (v obavě před zneuctěním hugenoty) vyzvednuty a přeneseny do Isle-Jourdain.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Nechod'te za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“

Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vlada-

ře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví.

Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci.

Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro jméno mé ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Trpělivostí zachráníte svou duši.“

Sto růží Panny Marie pro rozjímání (4)

13. ZVĚSTOVÁNÍ VYVOLÁVÁ SPÁSU V DĚJINÁCH

U velkých malířů a umělců scéna Zvěstování motivovala – ne bez hlubokého teologického smyslu – nespočet obrazů představujících nadějeplnou událost pro lidstvo a skutečnost, že Panna Maria, nazaretská dívka, byla ustanovena Matkou Boží.

Panenská dívka, pravděpodobně v patnácti nebo šestnácti letech, se modlí doma v Nazaretu. Přijde nečekaná návštěva. Přítomnost anděla, který pozdraví Marii krásnými chválami a oznamuje jí zcela jedinečnou zprávu.

Říká jí: „*Raduj se, milostiplná; Pán je s tebou... Neboj se... ve svém lůně počneš... Syna Nejvyššího.*“ (srov. Lk 1,26–38)

Panna Maria je takovou chválou rozrušena a začíná přemýšlet o obsahu tohoto nepopsatelného oznámení. Anděl jí objasňuje a odhaluje záhadnou skutečnost: budeš Matkou Boží.

Panna Maria, stejně jako každý dobrý Izraelita, zná proroctví a mezi nimi i Izaiášovo (7,14), které mluví o panně, jež má otěhotnět a porodit syna, kterého pojmenuje Ježíš. Přijímá, co jí anděl říká, ale přemýšlí, jak by se to mohlo stát, vždyť muže nepoznává. Aby pochopila, potřebovala vysvětlení skutečnosti, která nikdy nenastala a že nastane jen jednou v dějinách: že panna počne Božího Syna, a to bez pomoci muže.

Anděl jí řekl: Nebude to dílo člověka, ale Duch Svátý tě pokryje svým stínem, a tak počneš zaslíbeného Syna, touhu národů. Dává jí vysvětlení: tvá sestřenice, pokročilého věku, kterou považovali za neplodnou, je již v šestém měsíci. Bylo to víc než dost jasné vysvětlení a znamení, které jí bylo dáno.

Maria řekla: „Ať se mi stane...“ A v tu chvíli se stala Matkou Boží. Dala mu svůj neodvolatelný souhlas a věnovala se plánu, vyhlášenému a objasněnému po celý život.

Podívejte se na Pannu Marii a napodobujte ji ve své obezřetnosti, poslušnosti a úplném zasvěcení se Bohu. Pán ve vás vykoná skutečné zázraky, pokud vás uvidí poslušně dodržovat Boží plány.

14. BÁSNÍCI ZPÍVAJÍ O ZVĚSTOVÁNÍ

Nechejme umělce slova a štětce vyjádřit něco o *zvěstování* a představit je všem lidem. V záchraném plánu Boha je Panna Maria, Matka Spasitele, Matkou Syna a dětí spásy, a proto je tak blízko Bohu a zaujímá ve stvoření nejvyšší místo a jedinečné, neopakovatelné postavení, o kterém zpívají mnozí básníci. Lope de Vega opěvuje Naši Paní takto:

*Mysleli jsme na Marii
ve velkém rozjímání,
která se měla stát Matkou
věčného Syna Božího.*

*Z posvátných proroků,
z lekcí panovníka
přál jsem si,
aby se duše nadchla.*

*Přečtěte si, že svatá panna,
bez přičinění muže,
počala Syna,
byla jako křišťál a on slunce.*

*„Blažená, dívko!“
říká jí plný lásky,
protože tehdy nevěděl,
že to bylo napsáno pro ni.⁽¹⁾*

López de Úbeda zpívá o velkém tajemství Boží lásky k Panně Marii:

*Tři svrchovaní lidé
se ucházejí o dívku,
podívejte se, který z nich si ji vezme.
Dcera říká Bůh Otec,
v tom to spočívá,*

*Syn nazývá svou matku
manželkou Svatého Ducha,
v záležitosti tak milostně
jakou vlastní tato dívka.
Podívejte se, který z nich si ji vezme.⁽²⁾*

V dalším dvojverší zpívají „červánky“:
*Boha a člověka, kterého máš ve svém lůně,
Boha a člověka, kterého za syna budeš mít;
jsi dcerou věčného Otce,
jsi svatý chrám Nejsvětější Trojice.⁽³⁾*

15. RADOSTNÝ OBJEV

Přiznávám, že když jsem meditoval a přemýšlel o mariánských textech, můj život se změnil ve vztahu k Panně Marii. Bylo odhaleno něco z toho, co je nepopsatelným tajemstvím Panny Marie.

Panna se zdála být *plná čisté krásy*, jak říká předmluva liturgie o Panně Marii. Temnota a hustá tma nevědomosti a malé lásky k Panně Marii se rozptýlila a pokaždé v mém srdci bylo planoucí světlo, které oslnilo tolik harmonie a krásy, tolik jednoduchosti, tolik průhlednosti a tolik něhy.

Maria je nekonečné a nevypověditelné tajemství, a proto si od nynějška, dopředu a navždy vybírám Pannu Marii jako Matku a sestru, jako jedinečnou učitelku a model svého života a víry. Vidím v Panně Marii víc, než teď mohu říci. Ona je:

- věrná Panna;
- *naplněná milostí* a všemi krásami;
- Paní mé modlitby;
- řešení mé existence;
- *všemohoucí prosebnice*;
- majitelka mého života a jistá ochrana v mé smrti;
- ideál ženy a člověka;
- nezkažená;
- výjimečná;
- jednoduchost v nejhlubší prostotě;
- nové stvoření;
- duchovní průhlednost;
- ta, která nejlépe vysvětluje a odráží Boha;
- to nejsladší a nejpodivuhodnější milosrdenství;
- štědrost bez omezení;
- poslušnost a skromnost;
- vždy soucitná;
- bezpodmínečná odevzdanost;
- silná žena, která vydrží smrt dítěte a smrt svého Boha;
- nejsilnější naděje všech věků;
- ochránce svobody;
- zdroj nevinnosti a veškeré svatosti;
- model toho, k čemu je církev povolána;
- nejvyšší dar Boží po Ježíši Kristu.

16. TICHOST PANNY MARIE

„Panna Maria o všem přemýšlela ve svém srdci.“ (srov. Lk 2,19.51)

Ticho a samota je Boží styl. Bůh komunikuje a zjevuje se v tichu srdce. Volá proroky do pouště, mluví se svatými o samotě a apoštolům říká: „Pojďte i vy do ústraní, na nějaké osamělé místo, a trochu si odpočnete.“ (Mk 6,31)

Proto tajemství nejužasnějšího zjevení jeho Slova mělo být provedeno v tichosti stvoření, jak říká Kniha moudrosti (18,14–15): „Zatímco vše obklopovalo pokojné ticho a noc dospívala do středu své rychlé dráhy, vyrazilo shůry z nebes od královského trůnu tvé všemocné Slovo, neúprosný válečník, doprostřed země odsouzené k vyhlazení...“

Ticho je také styl Panny Marie. Nejdůležitější komunikace nebo zjevení všech věků se uskutečnilo v uzavřené tichosti srdce tiché a velmi skromné dívky.

Panna Maria, podle židovského zvyku, pravděpodobně žila v domě rodičů svého manžela Josefa, když došlo k velkému tajemství vtělení. Událost, která v ní vyvolala různé pocity. Na jedné

straně těhotná v svém lůně a plná tisíců radostí, když ji navštívil Duch Svatý, se cítila zapálená v tisících ohnivých nálad, byla vzrušena takovým darem a milostí. Na druhou stranu, jako vdaná žena, znala text Deuteronomia (22,24), v němž Mojžíš říká, že cizoložné ženy musí být zabity.

Očividně byla v této situaci. Také bych vnímal špatně zamýšlené pohledy a komentáře sousedů z její vesnice („Jak je možné, že Maria...?“; „Kdo bude otcem...?“). Prožívala jistě utrpení, které její ticho přineslo jejímu svatému manželovi. Rozhodla se zcela pro ticho radikální. Neřekla nic svému manželovi, ani jeho rodičům, ani svým vlastním rodičům, Jáchymovi a Anně, nikomu nic. Proč by to měla říci? Nikdo by jí nerozuměl...! Jiná žena bez Mariiny svatosti a zralosti by to všechno řekla, ale ona to neudělala. Vrhla se do náruče Otce, plně mu důvěřovala a rozhodla se zcela uchovat tajemství svého panenského těhotenství.

Tichost Panny Marie je úžasná, a to nejen ticho jejich slov a jejich vroucně udržovaných pocitů, ale ještě více ticho její klidné vyrovnanosti a neměnného klidu.

Učme se všichni od Marie svrchované lekci ticha, která je nezbytně nutná ve vztahu s ostatními, a podnikněme vážné kroky v životě posvěcování.

(Pokračování)

Zdroj: Clemente Arranz Enjuto:

Cien rostros de María para la contemplación.

San Pablo, Madrid 1998.

Přeložila -hk- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) F. DECLAUX *Antología de poemas a la Virgen.* Rialp, Madrid 1991, 132.

(2) L. de ÚBEDA *Coplas al santísimo nacimiento de la serenísima Reina de los Ángeles, Madre de Dios I.* Rodríguez Moñino, Madrid 1962, 307.

(3) L. AUROSOS *Cancionero popular del Rosario de la Aurora.* Peláez del Rosal y J. Pedrajas, Priego de Córdoba 96 (1978) 105.

Věřil jsem mu, ale nepochopil

Komunistickou totalitu prožil až na dřevě: nezákonně zatčen a nespravedlivě odsouzen byl hned dvakrát. V kriminálech si odseděl dlouhé roky, za mřížemi byl dokonce vysvěcen na kněze. U příležitosti výročí kanonizace Anežky České, k níž se v Římě před třiceti lety tisíce poutníků modlily za dar svobody pro naši zemi, přinášíme rozhovor s P. JAROSLAVEM KARLEM. Tohoto statečného kněze měla v péči Cesta 121. P. Jaroslav Karl zemřel v březnu letošního roku ve věku 90 let.

Prošel jste velmi těžkými životními obdobími. Myslíte si, že jsou vaše zkušenosti přenositelné?

V Bechyni jsem měl přednášku na škole pro 8. a 9. ročník. Když jsem své vyprávění skončil, jeden kluk mi řekl: „Šéfe, to by byl námět na thriller!“ V letech 1948 až 1989 to pro něj byl thriller, nic víc. Moje zážitky jsou skutečně jen těžko přenosné. Vidím to i na vlastní zkušenosti, když se otec mého švagra vrátil z ně-

meckého koncentráku a vyprávěl o tom. Věřil jsem mu, to ano, ale stejně jsem to tehdy plně nepochopil. Poznání přišlo, až když jsem sám byl v kriminále. Málokdo to může plně pochopit. Věří tomu, ale stejně je to pro něj nepředstavitelné.

Jak je možné, že člověk ubližuje druhému?

V některých lidech je pocit, že důležité jsou jen oni, ostatní jsou „póvl“ a podle toho s nimi mohou jednat. Jiní v sobě mají zakódovanou radost, pokud někomu uškodí – to jsem poznal na bachařích v Leopoldově. A pak tu byli ti, kteří druhým ubližují kvůli nějakým výhodám, jestli někoho přizabijí nebo přímo zabijí, je jim jedno. I takové jsem poznal v Leopoldově. Psal se rok 1956, byly zrovna maďarské události. Bachaři na začátku nevěděli, o co jde a jak to dopadne. Jeden bachař otevřel dveře od cely a nám mukulům povídá: „Já nikomu nic zlého neudělal.“

Bál se, že se režim otočí...

A když do Budapešti vjely ruské tanky, jednal stejně jako dřív.

Prý se v Leopoldově báli vzpoury vězňů.

To bylo vyprovokované. Ráno přišli chodbaři a ptali se, jestli budeme stávkovat. Někteří kluci chtěli, ale já říkal: „Neblbněte, je to provokace.“ Neposlechli mě. Odmítli jsme tedy snídani, v poledne oběd, nešli jsme do práce. A začalo to: rozházené postele, sebrali nám všechno jídlo, cigarety... Nastoupila jen další represe nás mukulů.

Týden jsme drželi hladovku, já ji držel taky, kdybych ji nedržel, nepřežiju, a všechno skončilo krachem. Jen se utužil vězeňský režim. Na druhou stranu byli i dobří chodbaři, když u toho nikdo nebyl, hodili nám třeba bochník chleba. Když to ale viděl nějaký bonzák, bylo zle, chodbař šel okamžitě na izolaci, někdy tam zůstal celý měsíc.

Co znamenala izolace?

Krátká izolace znamenala dva dny bez jídla a třetí den půl dávky – místo tří knedlíků jeden, místo malého kousku masa jen jednou do pusy. Zajímavé bylo, že vody jsme mohli dostávat, kolik jsme chtěli. „O vodu si můžete požádat kdykoliv,“ říkali nám. Pil jsem ji, ale bylo mi divné, proč je vlažná až teplá. Moc mi nechutnala, ale měl jsem žízeň. Až pak jsem se dozvěděl, že u mnohých muklů způsobila průjem.

Ve vězení jste byl vysvěcen na kněze...

To až když mě zavřeli podruhé, vrátil jsem se do Leopoldova, do svého starého kriminálu. Bylo před Vánoci. Přišel jsem na velkou celu, bylo nás tam sedmdesát. Došel za mnou jeden mukl, abych si něco přečetl. Byl to opis mého textu o Starém zákoně, který jsem napsal někdy v roce 1954 nebo 1955 při svém prvním věznění.

Padl zjevně na úrodnou půdu.

Divil jsem se, že ho vězni schovávají i po tolik roků. Hned po Novém roce mě převezli do valdické věznice. Teprve tam jsem byl vysvěcen.

Kdo vás světil? Jak to probíhalo?

Světil mě Ján Chryzostom Korec. Kněží byli odděleni od ostatních na tzv. baráčích. Já dělal ve třetím patře, lisoval jsem tam malou bižuterii. Byl tam se mnou Jarda Vrbenský, znali jsme se už z civilu, a on se mě jednou optal, jestli bych nechtěl vysvětit. Kývl jsem, ke svěcení jsem už směřoval. Domlouvalo se to přes jednoho kartuziána. Pan biskup Korec se na mě optal jiných zavřených kněží, kteří mě znali, a pak mi vzkázal, že mě vysvěti, až se naskytne příhodná doba. Asi za měsíc, v pátek odpoledne, najednou stěhovali celý kněžský barák – kněze, bohoslovce, biskupy – k nám na věznici, do prvního poschodí. Nikdo nevěděl proč. Bachaři byli líní jít zvláště na vycházku s kněžským oddělením a s ostatními politickými vězni, tak nás pustili najednou. Tam jsem se s panem biskupem seznámil a dohodli jsme se, že v neděli nepůjdeme ani jeden na oběd, ale sejdem se na schodišti, že mě vysvěti.

Podarilo se to?

Byla výhoda, že bachaři na schodišti nebyli, hlídali až na konci chodby u vy-

dávání jídla. Já seběhl po schodech dolů a pan biskup na mě vložil ruce a vysvětil mě. Uběhla možná minuta a já mazal zpátky do cely. A už tu byl bachař a celý zamykal. V pondělí ráno všechny kněze vrátili zpátky na jejich barák. Důvod, proč přišli na krátkou dobu k nám, byl, že potřebovali jejich barák zbavit štěnic. Vykuřovali to tam.

Takže vám štěnice pomohly...

Ano, jsem knězem díky štěnicím.

Mohl jste ve vězení sloužit mši svatou?

První jsem měl na slavnost Seslání Ducha Svatého, pak, až na výjimky, jsem sloužil každý den – někdy při vycházce mezi barákem a oplocením, kam nikdo chodit nechtěl, protože to bylo hned pod špačkárnou a pod namířenými samopaly. Sehnal jsem si texty, víno jsem ze začátku dostával z kněžského baráku, potom jsem si ho dělal sám, nechával jsem si vykvasit rozinky.

Kdy jste byl zatčen poprvé?

V roce 1948 jsem maturoval, pak jsem nastoupil do semináře a odešel na vojnu. Zatkli mě v roce 1952.

Co bylo důvodem?

Zatkli celou naši skupinu, osobně jsem předával jednomu Klatovákovi zprávy z prostředí církve. Taky se převádělo přes hranice. Věděl jsem dva měsíce předem, že budu zatčen, řekli mi to lidé, které do dnes nechci jmenovat. Měl jsem možnost utéct přes hranice, ale říkal jsem si: „Já uteču, švagra zatknou a hodí na něj všechno.“ Nakonec mě zatkli o den později, než jsem měl hlášku. Do kasáren přišel nějaký estébák, mluvil se mnou v kanceláři, vyprávěl mi cosi o mých příbuzných, ale mně bylo všechno jasné, tak jsem mu řekl, že si ještě vezmu dlouhý vojenský kabát. Když jsem šel kolem brány, viděl jsem za křovím schované vojáky s pistolemi.

Obklíčili vás, abyste neutekl...

Musel jsem se tomu v duchu smát. Přišli jsme na silnici k autu, kde mi oficiálně oznámili, že jsem zatčen. A z příkopu na mě koukali další ozbrojení vojáci.

Kam vás odvezli?

Do Olomouce na stanici StB, tam jsem ale jen přespal. Už v autě mi sebrali brýle,

později mi je vrátili rozbité, skla rozmačkaná. Vezli mě někam pryč, prý do Popradu. Dali mi přes oči pásku a vyrazili jsme. Podle charakteru cesty jsem po nějaké době poznal, že jsme na Šumavě. Najednou zastavili a vyzvali mě, abych se šel ven vyčurat. Bylo mi jasné, že je to hraniční pásmo, a bál jsem se, že vylezu a oni mě střelí do zad. Bude to vypadat, že mě trefili na útěku. Nutili mě jít ven, ale já nešel, i když jsem na záchod moc potřeboval. Jeli jsme tedy dál. Konečně jsme zastavili. „Tak, a už jsme v Popradu,“ řekli mi. Já jim odpověděl: „Ne, už jsme v Plzni.“ Neřekli ani slovo. Byli jsme skutečně v Plzni. Tam jsem strávil rok.

Jaké to tam bylo?

Stalin byl po smrti, už se nemlátilo, jen výhrůžky, bez jídla, chodit 24 hodin a podobné tresty. Spát se muselo na prknech, hlavou ke dveřím, deku na hrud', ruce rovnoběžně předpažené. Jak ale udržet vyrovnané ruce i ve spánku? Než jsem se to naučil, kolikrát bachař otevřel dveře a řval na mě, ať spím předpisově. Jindy jsem musel velmi dlouho chodit – od jedenácti hodin dopoledne, celý den a celou noc. Až další ráno jsem si mohl sednout. Občas, za čtyři pět hodin, se otevřely dveře a bachař mi dovolil: „Můžete chvíli stát v koutě.“ Opřel jsem se hlavou o zeď a aspoň na chvíli ve stoje usnul.

Na kolik let vás odsoudili?

Dostal jsem velezradu a vyzvědačství. Prokurátor se obrátil na senát a říká: „Vážení soudruzi soudci, zde vidíte vraha nevinných korejských dětí, matek a starců!“ Napařili mi 17 roků. Já byl přítom přesvědčený, že dostanu špagát.

Kdyby to bylo jen o pár let dřív, tak byste ho asi skutečně dostal.

To ano. Každou chvíli během vyšetřování jsem slyšel, že budu odsouzený k trestu smrti. Budete se divit, ale já se těšil, že bude konec. „Jardo, za 14 dní, už budeš mít po všem, budeš viset,“ říkal jsem si. Z dnešního pohledu to člověk nepochopí, ale tehdy jsem v takovém rozpoložení opravdu byl.

Prohloubila tato mezní zkušenost vaši víru?

Ani mě nenapadlo, abych se pomodlil modlitbu Otčenáš. Všechno jsem zapo-

mněl. Nemlátili mě, ale duševní nápor byl hrozný. Nevěděl jsem vůbec, jak se jmenuju. Když se mě předseda senátu ptal na jméno a příjmení, řekl jsem: „Jaroslav“ – a své číslo. Nevěděl jsem ani, kdy jsem se narodil. Řekla mi to až zpětně maminka, která u začátku soudu směla být. Ani jsem nevěděl, kolik let vězení jsem tehdy dostal, to mi řekli znovu až později.

Jak to, že jste byl tak psychicky na dně?

Jednou jsem se vrátil z výslechu a divil se, k večeri mi dali mléko. To byla úplná lahůdka. S chutí jsem ho vypil. Tak to trvalo několik dní, pořád mi dávali večer mléko. Jednou jsem si uvědomil, že jsem u výslechu zopakoval po vyslyšajícím jeho slova, on je zapsal a pak mi to dal podepsat. Došlo mi, že mi něco dávají do mléka, že to narušuje mou mysl. Tak jsem ho přestal pít. Jeden den jsem šel ještě na výslech, druhý den už ne, bylo po výsleších. Od té doby mi to špatně myslelo. Trvalo mi velmi dlouho, možná dva roky, než jsem se začal rozvzpomínat na to, co bylo předtím, než mě zatkli.

Byl jste vězněn až do amnestie v roce 1960?

Ano. A v roce 1961 mě zavřeli znovu.

Co se stalo?

Obvinili mě, že jsem poslouchal cizí rozhlas a rozšiřoval pak zprávu o založení NATO. Vůbec jim nevadilo, že jsem v té době byl v Leopoldově a o NATO jsem si mohl přečíst maximálně tam v Rudém právu. Žádné rádio tam samozřejmě nikdo mít nemohl.

Kolik jste dostal tentokrát?

Jen dva roky, ale odsedět jsem si musel i zbytek starého trestu. Naštěstí jsem byl propuštěn dřív, když jsem si podal žádost o revizi původního rozsudku, ten mi o trochu snížili. Podruhé jsem si odseděl čtyři roky, propuštěn jsem byl v roce 1965.

Do kněžské služby jste jít nemohl...

To mi biskup Korec zakázal. Byl jsem vysvěcen s pravomocemi udělovat různá církevní rozhodnutí v komunistických zemích, třeba zneplatnění církevního sňatku, která jsou jinak rezervována Svatému stolci. Kdybych se dnes dostal do Severní Koreje, tak bych to mohl použít.

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:

„Drahé děti, můj milovaný Syn se stále modlil a slavil nebeského Otce. Vždycky mu všechno říkal a jeho vůli důvěřoval. Tak byste i vy měly činit, děti moje, protože nebeský Otec vždy slyší svoje děti. Jedno srdce v jednom srdci, láska, světlo a život. Nebeský Otec se daroval v jedné lidské tváři, a ta tvář je tvář mého Syna. Vy, apoštolové mojí lásky, vy byste měli stále tvář mého Syna nosit ve svém srdci a ve svých myšlenkách. Vy byste měli stále myslet na jeho lásku a jeho obět. Měli byste se modlit, abyste stále cítili jeho přítomnost, protože, apoštolové mojí lásky, to je způsob, jak pomůžete všem těm, kteří neznají mého Syna, kteří nepoznali jeho lásku.

Děti moje, čtěte knihu evangelia. To je vždycky něco nového, to je to, co vás spojuje s mým Synem, který se narodil, aby přinesl slova života všem mým dětem a aby se obětoval za všechny. Apoštolové mojí lásky, vedeni láskou k mému Synu, přinášejte lásku a mír všem svým bratřím. Nikoho nesud'te. Každého láskou k mému Synu milujte. Tak se budete starat i o svoji duši, a ta je to nejdrahocennější, co vám opravdu patří. Děkuji vám.“

2. listopadu 2019

Kdy jste se dostal k oltáři?

Až v roce 1990. V červnu jsem končil jako ošetřovatel na psychiatrii v Praze – Bohnicích a nastoupil v Bechyni. Byla to moje první a poslední kněžská štace. Do důchodu jsem šel v roce 2003.

Byl jste tam hned ze začátku farářem?

Ano, a přitom jsem ze začátku přesně nevěděl, co všechno farář dělá. Měl jsem kaplana, ten byl taky tajně vysvěcen.

Dnes žijete v Klatovech, jste zdejší rodák?

Pocházím z Plzně. Narodil jsem se v roce 1929, otec se do Klatov přestěhoval, když mi byly asi tři roky. Otevřel si tu obchod s textilem a do roku 1938 si vydělal tolik, že koupil vilu, dům, ve kterém dnes žiju, a pozemek, kde začal stavět obchodní dům. Za pět roků práce! Po roce 1948 o všechno přišel, většinu naší rodině zpátky ani nevrátili, protože to nebyl osobní majetek, ale prostředek k podnikání.

Vedli vás rodiče k víře?

Ano, matka. Otec věřil také, chodil ke svátostem, ale aktivní byla spíš matka. Na gymnáziu jsem začal hlátat Marxe a Engelse. Chodil jsem dál ministrovat, ale moje víra byla slabá, říkal jsem si, že až mi

bude 21 let, to byla hranice dospělosti, vstoupím do komunistické strany. Pak se mi dostala do ruky knížka o komunistické morálce, přečetl jsem ji celou a zjistil, že mravně je prý všechno, co prospívá proletářské společnosti a pomáhá ničit třídního nepřítele. Podle dialektiky taky prý platí, že co je mravně dnes, nemusí být mravně zítra. A to mě z toho krátkého poblouznění definitivně vyléčilo.

Když jste se vrátil z vězení, už jako kněz, řekl jste to rodičům?

Matce jsem to řekl, jinak nikomu. Byla překvapená, jen kroutila hlavou.

Dnes žijete s příbuzným...

V domě se o mě stará můj synovec. Jsem velmi vděčný za jeho péči. Když jsem začal mít špatné nohy, Cesta 121 mi pořídila sedačku na schody. Teď už nemůžu pořádně chodit, ale mohu se na sedačce z patra, kde mám pokoj, svést dolů, přesehnout na druhou sedačku a na ní vyjet ven na zahradu, někdy i do města.

Rozhovor vedl a snímek pořídil Aleš Palán Otištěno s laskavým souhlasem Cesty 121

Více informací o Cestě 121 na www.cesta121.cz,

číslo účtu: 2102001767/2700.

Vranov - Narození Panny Marie

Pannu Marii lze oslavit nesčetnými způsoby. Například její narození jen v Česku připomíná velká řada kostelů, namátkou želivský, českolipský, písecký a další. A také ten vranovský, doplněný o slavný klášter paulánů nebo hrobku Lichtenštejnů, tedy areál se statusem národní kulturní památky. Společně tvoří poutní místo, kam lidé putují už neuvěřitelných bezmála 780 let.

Na poutním místě

Místa přicházela ke svým názvům různě. Mohou dokonce být pojmenována i podle velkého množství shromážděných vran, jako tomu bylo u obce Vranov, která je dnes domovem zhruba osmi stů obyvatel.

Jen pro upřesnění: nejedná se o obecně známější Vranov nad Dyjí se slavnou přehradou, ale o vesnici zhruba 12 kilometrů od Brna. Leží v okrese Brno-venkov, na Dražanské vrchovině a co by kamenem dohodil od Moravského krasu.

První písemná zmínka sahá do roku 1365. Ovšem událost, která začala psát její nejslavnější historii, hledejme ještě o více než sto let předtím.

Zrak od Boha

Počátky poutního místa sahají do skutečně hluboké historie, do roku 1240. Tehdy to byla jen zalesněná, hornatá krajina, kde se odehrál příběh jistého šlechtice a moravského zemského maršálka Viléma. Po mnoho let slepého.

Právě on se měl setkat s Pannou Marií. Uvádí se, že došlo ke skutečnému zjevení, a to na místě vranovského poutního místa, ovšem jiná verze legendy mluví o tom, že se mu setkání zdálo ve snu.

To například popisuje Antonín Weinlich ve spisku z roku 1892. Líčí, že Panna Maria k Vilémovi přišla a zeptala se, zda chce být uzdraven. Udivený šlechtic se chtěl nejprve ujistit, kdo postava je a proč na něho mluví. Na jeho výzvu se představila jako ta, která nepoznala hříšné lože, a proto pečuje o blaho křesťanských duší.

Nato Vilém pochopil, že mluví s Matkou Boží. Neváhal a poprosil ji, aby se přimluvila u Ježíše za vrácení zraku. A také, aby toho byl hoden, především schopností milovat ji i jejího syna.

Panna Maria mu řekla, aby na vranovské hoře nechal postavit kostel, který by ji oslavoval. To Vilém slíbil a brzy po těchto událostech se do plnění závazku také pus-

til. V tamních lesích nechal pokácet stromy a zajistil jejich dopravu na horu, které se tehdy říkalo Skalka.

Příběh pokračuje tím, že když bylo všechno připraveno ke stavbě, přes jednu noc dřevo nevysvětlitelně zmizelo a bylo nalezeno na vrcholu protějšího pahorku, složené u dvou dubů, u kterých také ráno v záři našli sošku Panny Marie.

Jednalo se o loket vysoké zpodobnění z lipového dřeva. Tvář Bohorodičky s modrými očima spojovala vážný a milostivý výraz. Vlasy měla pozlacené, se zlatou páskou, šaty zase v tmavě modré barvě, poseté hvězdami. K nohám stojícím na podstavci splyval tmavočervený pás, obepínající její trup.

Lidé události pochopitelně brali jako zázrak. A nejinak tomu bylo i poté, když se po zahájení stavby vrátil šlechtic Vilémovi zrak.

Dřevěný kostel

Není divu, že události přivábily k místu první poutníky, směřující Panně Marii mnoho proseb. Zejména během tehdejšího vpádu Tatarů na Moravu.

Přesná podoba dřevěného kostela, který byl na Vranově postaven, není známa. Ví se jen rok, kdy zanikl, a sice 1622. Pro zjevné působení času a chatrný stav byl

Vranov u Brna, rozsáhlý areál paulánského kláštera s kostelem Narození Panny Marie

zbořen a na místě se začal budovat kostel kamenný.

Nový chrám vycházel z plánů jezuity J. Marii a také Giovannioho Giacoma Tencally, slavného brněnského stavitele italsko-švýcarské národnosti. Finančně se o stavbu zasloužili především kníže Maximilián Lichtenštejn a jeho žena Kateřina, ze kterých se stali katolíci a kteří tak chtěli vzdát úctu Panně Marii.

Podobu našel v raně barokním slohu a práce trvaly do roku 1624. Z jedné jeho strany začal vznikat také klášter, určený řádu svatého Františka z Pauly.

Klášter

Rozsáhlý paulánský klášter je další důležitou stavbou na Vranově a dotvrzuje majestátnost místa.

Jeho dokončení se datuje do roku 1633. Jako první osazenstvo zde našlo domov dvanáct bratří z Burgundska, kteří tu měli zajišťovat duchovní život. Zároveň jim byla darována jednopatrová zámecká budova v Mořicích, která měla přinést hmotné zajištění.

Pauláni místo zvelebovali natolik, že jejich zásluhou patřil Vranov svého času mezi nejvýznamnější česká a moravská poutní místa.

Roku 1645 bylo ovšem jejich působení přerušeno. Moravu začala plnit švédská vojska, která řád z Vranova vyhnala. Řeholníci našli útočiště v Novém hradě u Blanska, který ovšem Švédové do byli také.

Jako zázrakem jejich řádění přežila dřevěná soška Panny Marie, kterou pauláni při útěku zachránili. Nalezena byla v troskách Nového hradu, bez sebemenší známky poškození, což je často považováno za velikou motivaci pro obnovení poutního místa Vranov po bojích na Moravě.

Pouť

S tím se mohlo již brzy začít. Dne 15. srpna 1645 skončilo nezdarem švédské obléhání Brna, za což byly zásluhy

připisovány Panně Marii. I samotný velitel nepřátelského vojska měl prohlásit, že obráncům pomohla právě ona. Nahrával tomu i fakt, že neúspěšné dobývání probíhalo na svátek jejího Nanebevzetí.

Díků se dočkala na mnoha místech, a nejinak tomu bylo i na Vranově. Téhož roku, 16. října, se na tomto místě konala velká děkonná pouť, na kterou v průběhu dalších let (znovu pod záštitou paulánů, správců místa) navázaly poutě další a neméně slavné.

Kupříkladu ta z roku 1740, při výročí 500 let od mariánského zjevení. Slavnost trvala od 10. do 18. září a olomoucký kníže-biskup Arnošt hrabě Lichtenštejn během ní posvětil nový oltář Svatého kříže. V průvodu vedeném hrabětem Janem Matějem Thurnem, brněnským proboštem, se také nesla milostná socha Panny Marie, která byla korunována.

V rámci těchto slavností bylo na místě slouženo zhruba 900 mší svatých. Tělo Kristovo v jejich průběhu přijalo okolo 40 000 věřících.

Zázraky

Při těchto slavnostech došlo také k jednomu zázraku. Poslední den, při ranní mši svaté při proměňování jednomu chromému farníkovi upadly na zem berle. On ale zůstal zdravý stát na nohou.

Tím výčet uzdravených po prosbě k Panně Marii Vranovské nekončí. Naopak čítá četnou řadu vyslyšených, například Josefa Horu v roce 1858. I on měl těžké pohybové problémy a musel chodit o berlích. Při jedné pouti na Vranov se ale uzdravil – berlu pak nechal na místě, byla umístěna v sakristii spolu se jmény místopřísežných svědků, kteří zázrak potvrzovali.

Na 25. září 1881 je zase datován dopis adresovaný na Vranov a potvrzující uzdravení dítěte Ferdinanda a Anny Střížových. Ti kromě toho, že na místo zaslali dva vyšivané oltářní polštáře a dvě svíce, ve svém dopise děkovali, že jejich potomek se uzdravil po několika modlitbách k Panně Marii Vranovské o svátku Narození Panny Marie.

Nepíše se, o jaké onemocnění šlo konkrétně. Nicméně Vranov si do své historie může zapsat i vyléčení z rakoviny prsu, z malomocenství nebo návraty řeči. Případ z roku 1704 také (byť jej můžeme

Interiér kostela Narození Panny Marie

brát s rezervou) uvádí, že jisté dvouleté dítě bylo přejeto dostavníkem a považováno za mrtvé. Prosby k Panně Marii Vranovské jej měly vrátit k životu.

Období let 1740 až 1784

Dalo by se říci, že po roce 1740 zažívalo místo zlaté časy. Jako by je předznamenalo nenaplnění obav, když se o rok později na Moravu dostala pruská vojska, která se prezentovala rabováním a pleníím. Jeden oddíl se dokonce dostal k poutnímu místu; velitel, kníže Schönaich, vojákům ale zakázal, aby je zničili.

Když navíc nastaly pokojnější časy, byly například zvýšeny a opláštěny věže. Uvádí se, že v těchto dobách paulánský řád oplýval velkým bohatstvím a konkrétně na Vranově tehdy mělo domov 32 řeholníků. Navíc těch nejučenějších z celého společenství, kteří zde zajišťovali noviciát a teologické studium.

V roce 1776 dostal kostel nové varhany a oprav se dočkalo presbyterium. O rok později byl zvýšen chór paulánský a zásluhou podnikavého P. Samuela Leyera se začalo s budováním nových bočních oltářů – svatých Františka Paulánského a Františka z Assisi. Na ně o rok později navázaly oltáře svatých Jana Nepomuckého a Františka Saleského. Poslední boční oltáře – Svaté rodiny a Čtrnácti svatých pomocníků – byly postaveny roku 1779.

Jelikož se tyto oltáře skvěly novotou, byly roku 1781 opraveny ještě dva hlavní oltáře, aby s těmi novými ladily: konkrétně oltáře blahoslavené Panny Marie a svatého Františka Paulánského.

Zrušení kláštera

Pomalou se dostáváme do roku 1784 a pro kláštery neblahé doby vlády císaře

Josefa II. Dne 12. října zmíněného roku dorazil na Vranov brněnský guberniální rada, aby řádu oznámil, že jejich zdejší klášter se ruší. Císařský komisař také okamžitě začal sepisovat majetek. Kostel tehdy přišel například o mariánský trůn, sochy andělů nebo svícny – to bylo převezeno do Brna – a také o obrazy nebo svaté ostatky, které byly rozprodány.

Prodána byla i samotná budova kláštera. Zakoupil ji pekař Josef Geissler, stejně jako kostel svaté Barbory na hřbitově, který byl ale zbořen, podobně jako velká část domova paulánů.

Ještě předtím řádoví bratři místo opustili a rozešli se do všech koutů Čech. Zůstal pouze P. Hieronymus Josef Makula, který se ale musel stát knězem světským, aby zde mohl působit jako farář.

Hrobka

Z celé klášterní budovy zůstalo jen západní křídlo, které sloužilo pro potřeby správy kostela.

Co se týče poutí, ty věřící konali i v těchto dobách. Procesí ale byla přísně evidována a postupem času omezena. I z toho důvodu přicházeli především obyčejní lidé, oproti minulým dobám ubylo poutníků z vyšších společenských vrstev.

V období 19. století se podoba místa proměnila. Především přibyla mimořádná stavba knížecí hrobky.

Určena byla knížatům a vévodům slavného rodu Lichtenštejnů. Původní byla založená roku 1622 pod presbyteriem kostela, nicméně nedostačovala. Kníže Jan Lichtenštejn proto nechal vystavět novou, a to po celé délce kostelní lodi.

Že jde o dílo majestátní, zachycující postavení rodu, potvrzuje už průčelí se čtyřmi dórskými sloupy. Uskutečnil se projekt knížecího architekta Karla Engela, který na něm pracoval v letech 1817–1821.

Erb Lichtenštejnů je umístěn v tympanonu hrobky, doprovázen symbolem smrti – anděla se sklopenými uhasínajícími pochodněmi. Čtvero sousoší v předsíni odkazuje zase na loučení, smrt, odchod ze světa a shledání na věčnosti. Čtrnáct schodů, vedoucích do samotné hrobky, pak upomíná na běh lidského života.

V prostoru samotné hrobky je trojlodní kostel. Výzdoba je příznačná pro období empíru, obsahuje jeho nejtýpější znaky. V hrobce odpočívá zhruba padesát

příslušníků rodu, včetně spoluzakladatelky poutního místa Kateřiny z Lichtenštejna. Jako poslední zde pohřbená se uvádí od roku 1992 princezna Marie Benedikta.

Novodobá historie

Od roku 1926 Vranov opět spravovali příslušníci církevního řádu. Ovšem zatím ne pauláni, tehdejší brněnský biskup Josef Kupka sem pozval salvatoriány. Superiorem a knězem byl P. Leonard Pauk, který se zasloužil o opravy kostela i zbylých částí kláštera. Oslavy 700 let od založení poutního místa tak mohly být roku 1940 důstojné.

Během druhé světové války i komunistu poutní místo fungovalo a poutě sem se, byť ne tak hojně jako za slavných časů, pořádaly dál.

K velké události pak došlo roku 1992, a sice návratem řádu paulánů. Ti se mimo jiné zasloužili, aby tři zbořená křídla kláštera byla znovu vystavěna. Nyní budova slouží jako obydlí pro řeholníky nebo jako *Mezinárodní duchovní centrum*.

Kostel s klášterem působí dominantně, což dotvrzuje i jejich interier. Zejména v chrámu zaujme bohatá výzdoba stropu. Ta vznikla roku 1738, při přípravách na 500. výročí od založení řádu. Jejím autorem je brněnský malíř Jan Jiří Etgens.

Vidět zde můžeme také milostnou sošku Panny Marie Vranovské. Její šat je ušitý ze zlatéto brokátu, má perlový náhrdelník a na hlavě zlatou korunku, která pochází z roku 1883 z dílny Jana Srpa a nahrazuje korunku původní, jež byla ukradena.

Duch místa

Ducha poutního místa, odnepaměti spjatého s řádem paulánů, si můžeme připomenout i sochou svatého Františka z Pauly před vchodem do kláštera. A můžeme to učinit symbolicky vždy při svátku Narození Panny Marie, který se slaví 8. září. Nebo kdykoliv jindy, když zavítáme do malé obce, nad kterou se na kopci rozkládá poutní areál, ukazující, že velké Boží dílo se nejlépe vyjímá na tichém, posvěceném a pokorném místě.

Tak to prezentují ti, kteří se o místo starají, příslušníci řádu Nejmenších bratří, jejichž posláním je žít v pokoře, kajcnosti a lásce k Bohu. Tak se to i píše v areálu pod sochou Ježíše Krista: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Dnes vás volám k modlitbě. Ať modlitba je balzámem vaší duši, protože plodem modlitby je radost, darování, svědectví o Bohu druhým prostřednictvím vašeho života. Dítka, v úplném odevzdání se Bohu se On bude starat o vše a požehná vás a vaše oběti budou mít smysl. Já jsem s vámi a všem vám žehnám svým mateřským požehnáním. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Mežugorje, 25. října 2019

O Skutcích apoštolů – „Bůh otevřel bránu k víře pohanům“ – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

není církvi. Je „církvi otevřených dveří“ (*Evangelii gaudium*, 46), neustále otevřených dveří. Kdykoli v tomto městě nebo ve svoji předchozí diecézi spatřím kostelík, který je zavřený, vnímám to jako špatné znamení. Kostely mají mít dveře stále otevřené, protože jsou symbolem církve, která je neustále otevřená. Církev „je povolána k tomu, aby byla vždycky otevřeným domem Otcovým [...], aby se někdo, kdo chce následovat hnutí Ducha a přiblížit se Bohu, nesetkal s chladem zamčených dveří“ (*tamt.* 47).

Avšak s touto novostí *otevřených dveří* přicházejí problémy. Otevřených komu? Pohanům, protože apoštolové kázali židům. Na dveře církve však přicházeli klepat také pohané. A tato novost dveří otevřených pro pohany rozpoutá velice vzrušenou rozepři. Někteří židé tvrdí, že ke spáse je nezbytné nejprve přijmout židovství, to znamená obřizku, a potom teprve křest. Říkají: „Nedáte-li se podle mojžišského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy“ (Sk 15,1), tzn. jinak nemůžete přijmout křest. Nejprve židovský ritus a potom křest. Takový byl jejich postoj. Pavel a Barnabáš ve snaze urovnat tuto záležitost požádají o radu apoštoly a starší v Jeruzalémě. Koná se tak to, co je považováno za první církevní sněm v dějinách, tedy jeruzalémský koncil, sněm nebo shromáždění v Jeruzalémě, na které odkazuje Pavel v listě Galaťanům (2,1-10).

Řeší se tak velmi delikátní teologická, duchovní a disciplinární otázka, totiž vztah mezi vírou v Krista a dodržováním mojžišského Zákona. Na

shromáždění rozhodnou promluvy Petra a Jakuba, „sloupů“ matky Církve (srov. Sk 15,7-21; Gal 2,9). Oba dva vyzvou k tomu, aby se pohanům neukládala obřizka, ale vyžadovalo se po nich pouze odmítnutí idolatrie a všech jejích výrazů. Z diskuse vyplyne společná cesta a toto rozhodnutí, stvrzené takzvaným apoštolským listem zasláným do Antiochie.

Jeruzalémské shromáždění nám podává důležité vysvětlení způsobu, jak čelit rozdílností a jak hledat „pravdu v lásce“ (Ef 4,15). Připomíná nám, že církevní metoda řešení konfliktů se zakládá na dialogu skládajícího se z pozorného a trpělivého naslouchání a rozlišování skutečného ve světle Ducha Svatého. Právě Duch totiž pomáhá překonat uzavřenost a napětí a působí, aby srdce dosahovala jednoty v pravdě a dobru. Tento text nám pomáhá pochopit synodalitu. Zajímavý je způsob psaní tohoto listu. Apoštolové praví: „Rozhodl Duch Svatý i my...“ Synodalitě je vlastní přítomnost Ducha Svatého. Jinak to není synodalita, ale hovor, parlament apod.

Prosme Pána, aby ve všech křesťanech, zvláště v biskupech a kněžích posílil touhu po společenství a odpovědnost za ně. Ať nám pomůže uskutečňovat dialog, naslouchání a setkání s věřícími i vzdálenými bratry, abychom okoušeli a ukazovali plodnost církve, povoláné být v každé době „šťastnou matkou“ mnoha dětí (srov. Ž 113,9).

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Radia Vatikán*

Život s Bohem (7)

HLAVA VI.

RADOSTI DŮVĚRNÉHO SPOJENÍ S BOHEM

*Adhaerere Deo, bonum est. -
Přidržet se Boha, to je skutečné štěstí.
(srov. Ž 73,28)*

S Bohem spojená duše má slíbený „pokoj a radost v Duchu Svatém“ (Řím 14,17).

Tato radost „přesahuje veškeré chápání“ (Flp 4,7).

To znamená: nepatří sama v sobě do oblasti smyslů; slastí nesrovnatelně přesahuje radosti tohoto světa.

Můžeme zároveň trpět a přítomni mít, protože ona se vznáší nad lidskou bídou.

Aby Bůh dal duším poslední zdokonalení, dopouští, aby tuto radost požívat ho provázelo utrpení, že ho nedostatečně požíváme. A toto utrpení, ačkoliv tak bolestné, bez toho, aniž by ztrácelo oprávnění tohoto pojmenování, stává se nejvyšší slovitelnější z radostí. Převyšuje ji jediné radost z plného požívání Boha v nebi.

* * *

Radosti jsou zářící a neoddelitelné oslavovatelky Boha. Když přicházejí k nám, několik z nich unikne z nebe a provází ho, opěvujíc jeho slávu.

Vidíte skutečnou radost? Bůh je tam.

Je někde Bůh? Můžete si být jisti, že tam je – docela blízko – i opravdová radost.

Štěstí duši ve stavu milosti, vědomých si svého pokladu, pochází ze tří pramenů: Mají Boha.

Tohoto Boha jim nikdo nikdy nemůže vzít, jen ony samy.

Tento Bůh má pouze jedinou touhu: dávat se každou minutu více a více.

„Sto ad ostium et pulso.“ – „Stojím u dveří a klepu.“ (Zj 3,20) Uslyší-li někdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu na tajemnou hostinu lásky.

Připomeňme si učedníky z Emauz, jdoucích spolu s Místrem, večeri, na kterou ho pozvou, a tu, na niž je pozve on,⁽¹⁾ a slova dvou vracejících se: „Cožpak v nás nehořelo srdce, když s námi cestou mluvil?“

Knížka *Následování*⁽²⁾ používá správný výraz: *sicut dilectus ad dilectum loqui* – rozhovor dvou bytostí, které se milují. ... A jednou z nich je Lásky sama!

Kdo kdy pronikne až k hlubinám lásky, jakou je schopen milovat ten, kdo je Lásky v plnosti, když najde duši odhodlanou ho přijmout a milovat bez výhrad?

„Své potěšení jsem nacházela mezi lidskými dětmi.“ (Př 8,31) Tak praví Bůh.

Mohu i já říci – „Mým potěšením je přebývat s každodenním Hostem lidských synů“? Mohu to říci s plnou pravdou – „Skutečně mám z toho radost. Být s ním je pro mne největším štěstím“?

Pokud ano, mám klíč od důvěrnosti s Bohem.

„Da mihi bibere.“ Jsem žíznivý, dej mi napít. „Da mihi hanc aquam.“ Jsem žíznivá, dej mi napít té vody. (srov. Jan 4,7.15)

Ze setkání těchto dvou žizní, žízně Mistra po naší duši a žízně duše po Mistrovi, ze setkání těchto dvou „dej mi“ prýští svatost.

Šťastné duše, které touží!

Copak je možné bez lítosti myslet na štěstí, které by prýštilo odevšad na světě, kdyby všichni pokřtění křesťané žili ve stavu milosti a kdyby všechny duše, setrvávající v milosti, žily v usebranosti svého nitra?

* * *

Mít vědomí, že máme v sobě Boha, není nevyhnutelné a ani neobvykle doprovázené také citem, že ho máme.

„Mít“ není totéž co „cítit“, a „skutečná přítomnost“ není synonymem „pocitované přítomnosti“.

Pokud se Bohu zalíbí přidat nám ke skutečné své přítomnosti i *pocit* přítomnosti, je to milost čistě darovaná, na kterou bychom si neprávem činili nárok a která není žádným měřítkem hodnoty naší duše.

Kromě této mimořádné přízně, obvykle přechodné a vždy vědomě darované, kterou musí kontrolovat rozumné vedení⁽³⁾ a při níž musíme vždy být připraveni, že ji ztratíme, Bůh zůstává *absconditus* čili ten, který čeká na budoucí život, aby se nám v něm zcela odhalil.

Přítel, který je přítomen u přítele ve tmě zavřeného pokoje. Ano, je přítomný, ale *skrytý*.

Ano, skrytý, avšak *přítomný* přítomností plně skutečnou, i když je ona pouhou věcí víry. Tato skutečnost uniká našemu experimentálnímu poznání, ale neměla by unikat naší pozornosti a naší touze, vždy vroucněji toužící co nejlouběji do ní proniknout.

Ale můžeme vědět, zda jsme hodni lásky?

Zde slova Písma⁽⁴⁾ znepokojují, protože jsou špatně chápána.

Mohu vědět, zda jsem *nyin* mimo smrtelný hřích? Proč ne?

Nespáchám *později* nějaký těžký hřích? Nemohu to předpokládat s úplnou jistotou. Ale mohu a musím očekávat od Boží dobroty, že pokud zůstanu věrný a dám si záležet, toto neštěstí mě nikdy nestihne.

Budu úzkostlivě opatrný. Ale nade vše budu mít neochvějnou důvěru.

Když voláme k Bohu – „Na pomoc! *In adiutorium intende!*“ Bůh nemusí přijít zdaleka ani nemusí dlouho mobilizovat své síly, aby přešel oceány. Je stále připravený, je docela blízko.

Je to nejen blízkost, je to *zespolečnění životů*. Jen „vidění“ schází. Něco je třeba rezervovat rovněž na později.

Také v nebi „světlo slávy“ nebude něčím zprostředkujícím, ale naopak, naše požívání Boha bude činit bezprostředním. *Facie ad faciem*, tváří v tvář, říká svatý Pavel. (srov. 1 Kor 13,12)

(Pokračování)

Ze slovenského překladu

„Život s Bohem“

prof. Štefana Gregoroviče

původního titulu „Vivre avec Dieu“.

Vydal Posol Božského Srdca

Ježíšovho, Trnava 1948.

Český překlad -dd-

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ „...povečeříme, budu s ním a on bude se mnou.“ (Zj 3,20)

⁽²⁾ Tomáš KEMPENSKÝ *Následování Krista*, kn. IV, kap. 13, § 1.

⁽³⁾ Vedení duchovního vůdce. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Kaz 9,1 – „Nescit homo utrum amore an odio dignus sit.“ Takto zní aspoň překlad Vulgáty. Hebrejský originál říká: „Jako lásku, tak ani nenávisť lidé neznají.“

Pondělí 18. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Petr Váňa **6:55** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **7:05** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2018, 2. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Stalingradská Madona **10:10** Výpravy do divočiny: Deštný les Papuy–Nové Guineje **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel **13:25** Filipíny – SILSILA – Ve spojení s Všemohoucím **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **15:30** V souvislostech **16:00** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla **17:10** Myanmar – Kačjinský stát: Prahne po míru **17:40** Odkaz předků (3. díl): Ročov **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Pověst o velikém ptačisku: Pověsti z Hornolidečska **18:35** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **18:40** Ars Vaticana **18:50** Robert Křesfán a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **19:35** Víra do kapsy [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** K jádru věci: S Robertem Elva Frouzem [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **21:20** V pohorách po horách (49. díl): Svantovitovy skály – Vsetínské vrchy **21:30** Živě s Noe [P] **22:10** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **23:05** Outdoor Films s Anetou a Jakubem Novákovými a Michalem Činčialou (83. díl): Jak se vhodně obléknout při sportu. **0:40** Terra Santa News: 13. 11. 2019 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 11. 2019

6:05 V souvislostech **6:25** Portréty krajiny **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:50** Bangladéš: Týdenní dopis lásky **10:20** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Luborem Patschem **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (14. díl): Když dítě nepřichází **15:35** Kulatý stůl: Občanská společnost žije **17:10** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (3. díl): Odtajnit se – aneb Než kohout zakokrhá **17:35** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Půčinský schody: Pověsti z Hornolidečska **18:40** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **18:45** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **19:00** Srbsko: Semínko naděje [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **21:00** Světlo pro Evropu (15. díl): 30 let svobody **21:10** Řeckokatolický magazín (220. díl) [P] **21:30** Živě s Noe **22:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **23:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 11. 2019 **23:50** Terra Santa News: 13. 11. 2019 **0:15** Václav Hudeček – Galakonzert v Luhačovicích **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 11. 2019

6:05 Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla **7:10** Zpravodajské Noeviny: 19. 11. 2019 **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kmochův Kolín 2019: Monsterkonzert blok A **10:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **11:00** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **11:15** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** K jádru věci: s Robertem Elva Frouzem **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Na pořadu rodina (15. díl): Prožívání církevního roku se staršími dětmi **15:30** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **15:55** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **16:10** Zpravodajské Noeviny: 19. 11. 2019 **16:30** Odkaz

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

předků (3. díl): Ročov **16:45** Letem jazzem (4. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu na téma „autorská tvorba“ **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** Klaunský pohádkový kufík (1. díl): O ješitnosti **18:40** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **18:45** Čas pro Malawi **19:30** Terra Santa News: 20. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (81. díl): LiftUp [L] **21:20** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (4. díl): O doprovázení svátostným i nesvátostným **21:45** Živě s Noe [P] **22:25** Noční univerzita: Energie v rukou [P] **23:40** Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel **0:15** Missio magazín: listopad 2019 **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Běla Gran Jensen (1. díl) **6:50** Víra do kapsy **7:05** Perničky sester dominikánek **7:20** Světlo pro Evropu (15. díl): 30 let svobody **7:30** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **8:50** Terra Santa News: 20. 11. 2019 **9:10** Kulatý stůl: Občanská společnost žije **10:45** Přejeme si... [P] **11:00** Mše svatá na Národním stadionu v Bangkoku: Návštěva papeže v Thajsku [L] **12:40** Mezi pražci (81. díl): Listopad 2019 **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Studio František: Návštěva papeže v Thajsku [L] **14:30** Uvítací ceremoniál na nádvoří Vládního domu v Bangkoku: Návštěva papeže v Thajsku [P] **14:45** Setkání s autoritami a diplomaty ve Vládním domu v Bangkoku: Návštěva papeže v Thajsku [P] **15:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 11. 2019 **15:55** Dokonalá radost **16:30** Řeckokatolický magazín (220. díl) **16:45** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **17:00** Návštěva nejvyššího patriarchy buddhistů v chrámu Wat Ratchabophit Sathit Maha Simaram Tempel: Návštěva papeže v Thajsku [P] **17:20** Setkání s lékařským personálem v nemocnici St. Louis: Návštěva papeže v Thajsku [P] **18:25** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **18:30** Klaunský pohádkový kufík (2. díl): O závistivém Evženovi **19:00** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 11. 2019 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (72. díl): Nevermore & Kosmonaut [L] **21:15** Vezmi a čti: Říjen 2019 **21:30** Harfa Noemova: Janáčkovy Hukvaldy **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 21. 11. 2019 **0:25** Venezuela – Ženy nahoře **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 11. 2019

6:05 Zpravodajské Noeviny: 21. 11. 2019 **6:25** Odkaz předků (3. díl): Ročov **6:40** Noční univerzita: Energie v rukou **7:55** Po stopách Ježíše Krista (2. díl): Jan Křtitel **8:25** K jádru věci: s Robertem Elva Frouzem **9:30** 50 let Boží milosti **9:45** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **10:00** Ekumenické a mezináboženské setkání na Univerzitě Chulalongkorn: Návštěva papeže v Thajsku [L] **10:40** Mše svatá s mladými v katedrále Nanebevzetí PM v Bangkoku: Návštěva papeže v Thajsku [L] **12:35** Přejeme si... [P] **12:50** Víra do kapsy **13:05** Robert Křesfán a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **13:50** Buon giorno s Františkem **14:45** Století Andělky **15:00** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 11. 2019 **16:30** Setkání s kněžími, bohoslovci a řeholníky ve farnosti sv. Petra: Návštěva papeže

v Thajsku [P] **17:30** Studio František: Návštěva papeže v Thajsku [L] **18:00** Setkání s biskupy Thajska a celé Asie ve svatyni bl. Nicholasa Boonkerda Kitbarrunga: Návštěva papeže v Thajsku [P] **19:05** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **19:10** Klaunský pohádkový kufík (3. díl): O dobrosrdečnosti **19:25** Pražská Loreta **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Život v Japonsku [L] **21:45** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **22:00** Krásné slovo otce Špidlíka (1. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 1. část **23:00** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **23:25** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Luborem Patschem **0:35** Cesta štědrosti **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Běla Gran Jensen (2. díl) **6:45** Harfa Noemova: Janáčkovy Hukvaldy **7:10** Naše Horní Lideč **8:05** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (4. díl): O doprovázení svátostným i nesvátostným **8:35** Odkaz předků (3. díl): Ročov **8:55** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **9:00** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **9:35** Přilet Sv. otce na letiště v Tokiu a oficiální přivítání: Návštěva papeže v Japonsku [L] **9:55** Setkání s biskupy na apoštolské nunciaturě v Tokiu: Návštěva papeže v Japonsku [L] **11:05** Stíny barbarské noci **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:10** Zpravodajské Noeviny: 21. 11. 2019 **12:30** Pod lampou **14:35** Cvrlikání (72. díl): Nevermore & Kosmonaut **15:45** Terra Santa News: 20. 11. 2019 **16:10** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **16:35** Koncert kapely Žalman a spol. aneb Žalman slaví sedmdesát **17:00** Po stopách Ježíše Krista (3. díl): Léta v skrytosti **18:30** Klaunský pohádkový kufík (3. díl): O dobrosrdečnosti **18:40** Sedmihlásky (152. díl): Zdalo se mi **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (16. díl): Malý brouk, velké následky [P] **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy: Na skok do Kroměříže [P] **20:55** V pohorách po horách (68. díl): Velká Čantoryje – Slezské Beskydy [P] **21:10** Živě s Noe **22:20** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **23:20** Letem jazzem (4. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu na téma „autorská tvorba“ **0:30** Noční univerzita: Mgr. Daniel Kroupa, Ph.D. – Duchovní svět Václava Havla **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 11. 2019

6:05 Pro vita mundi: Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. (1. díl) **6:45** Řeckokatolický magazín (220. díl) **7:00** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **7:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (150. díl): Táhle za kopcem je Sarajevo **8:50** Víra do kapsy **9:05** Cvrlikání (72. díl): Nevermore & Kosmonaut **10:15** ARTBITR – Kulturní magazín (84. díl) **10:30** Mše svatá na baseballovém stadionu v Nagasaki + Angelus: Návštěva papeže v Japonsku [P] **12:35** Přejeme si... [P] **12:45** V souvislostech **13:05** Světlo pro Evropu (16. díl): Malý brouk, velké následky **13:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **14:00** Muzikanti, hrajte **14:35** Poletuchy: Na skok do Kroměříže **15:25** Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry **15:50** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem ja, ruža **16:00** Poselství o jaderných zbraních v parku Atomic Bomb Hypocenter v Nagasaki: Návštěva papeže v Japonsku [P] **16:30** Pocta svatým mučedníkům u památníku Nishizaka Hill: Návštěva papeže v Japonsku [P] **17:00** Studio František: Návštěva papeže v Japonsku [L] **18:00** Setkání za míru u Památníku míru v Hirošimě: Návštěva papeže v Japonsku [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** S nikým bych neměnila **20:45** A. G. Aratunjan: Koncert pro trubku, C. Franck: Sedm slov Krista na kříži: Podzimní festival duchovní hudby 2019 **22:05** V souvislostech **22:30** Buon giorno s Františkem **23:25** Jak potkávat svět (73. díl): s Drahomírou Mičkovou **0:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 11. o 18:00 hod.:
Svätá omša z Trnavskej novény

Priamy prenos svätej omše z Baziliky sv. Mikuláša v Trnave. Téma: Malé spoločenstvá ako ohniská uzdravenia a formácie pre zranených, osamelých, závislých a vyhorených, kazateľ: vdp. prof. Jozef Csontos PhD., SJ, Teologická fakulta TU, Bratislava

Utorok 19. 11. o 21:15 hod.:
VOJTAŠŠÁK (dokument)

Dokumentárny film o Božom sluhovi, spišskom biskupovi Jánovi Vojtaššákovi, o jeho takmer 90ročnom živote a o hrdinskom znášaní kríža.

Streda 20. 11. o 20:30 hod.:
Fundamenty
(Čo všetko zreformoval koncil v liturgii?)

Uvažovanie nad dokumentami II. vatikánskeho koncilu s Janou Zlatohlávkovou, Jurajom Vittekom a prof. Milošom Lichnerom SJ.

Štvrtok 21. 11. o 12:00 hod.:
Svätý Otec na návšteve Thajska

Priamy prenos svätej omše na Národnom štadióne v Bangkoku.

Piatok 22. 11. o 17:30 hod.: Moja misia magazín

Najstarší prales v Európe sa nachádza v Bielorusku, kde človek len veľmi ťažko nájde kostol či kňaza. O živote a viere v tejto krajine sa budeme rozprávať s jej rodákom Dmitrijom Olišovským.

Sobota 23. 11. o 10:30 hod.:
Svätá omša z Manhattanu

Priamy prenos z Kostola sv. Jána Nepomuckého v New Yorku v USA.

Nedeľa 24. 11. o 20:30 hod.:
Quo vadis (Gajdoš na fare)

Držiteľ viacerých ocenení v gajdošských súťažiach – kňaz Peter Matis – pôsobí v podtatranskej farnosti Slovenská Ves a v rozhovore s Palim Dankom hovorí o hudbe, ktorá ho sprevádza celý život, o prenikavom zvuku gájd, ale aj o tichu.

Liturgická čtení

Nedeľa 17. 11. – 33. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: Mal 3,19–20a

Ž 98(97),5–6.7–8.9

 Odp.: srov. 9 (*Prišiel Hospodin, aby spravoval národy podľa práva.*)

2. čt.: 2 Sol 3,7–12

Ev.: Lk 21,5–19

Pondělí 18. 11. – nezáväzná
pamätka Posväcení rímskych bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: 1 Mak 1,10–15.41–43.

54–57.62–64

Ž 119(118),53.61.134.150.155.158

 Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbät na tvá prikázání.*)

Ev.: Lk 18,35–43

při slavení pamätky:

1. čt.: Sk 28,11–16.30–31

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6

 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 14,22–33

Úterý 19. 11. – ferie

1. čt.: 2 Mak 6,18–31

Ž 3,2–3.4–5.6–7

 Odp.: 6b (*Hospodin mi pomáhá.*)

Ev.: Lk 19,1–10

Streda 20. 11. – ferie

1. čt.: 2 Mak 7,1.20–31

Ž 17(16),1.5–6.8+15

 Odp.: 15b (*Až procitnu, nasýtím se pohledem na tebe, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,11–28

Čtvrtek 21. 11. – pamätka Zasväcení Panny Marie v Jeruzalémě

1. čt.: 1 Mak 2,15–29

Ž 50(49),1–2.5–6.14–15

 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukážu Boží spásu.*)

Ev.: Lk 19,41–44

Pátek 22. 11. – pamätka sv. Cecilie

1. čt.: 1 Mak 4,36–37.52–59

1 Kron 29,10bc.11abc.

11d–12a.12bcd

 Odp.: 13b (*Chválíme tvé slavné jméno, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45–48

Sobota 23. 11. – nezáväzná pamätka sv. Klementa I. nebo sv. Kolumbána nebo sobotní pamätka Panny Marie (v králověhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: 1 Mak 6,1–13

Ž 9(9A),2–3.4+6.16+19

 Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)

Ev.: Lk 20,27–40

BREVIÁŘ PRO LAIKY

16. – 23. LISTOPADU 2019

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 11.	PO 18. 11.	ÚT 19. 11.	ST 20. 11.	ČT 21. 11.	PÁ 22. 11.	SO 23. 11.	
Antifona	812 912	826 928	841 945	857 961	1653 1870	1708 1924	1666 1883	
Žalm	783 881	783 881	783 881	783 881	783 881	786 884	783 881	
Ranní chvály:								
Hymnus	812 913	1593 1803	842 945	857 962	1653 1870	1709 1926	1666 1883	
Antifony	813 914	828 929	843 946	858 963	874 979	890 997	906 1014	
Žalmy	813 914	828 930	843 946	858 963	874 980	890 997	906 1014	
Krátké čtení a zpěv	816 917	831 933	847 950	861 966	1654 1871	1710 1926	1668 1885	
Antifona k Zach. kantiku	726 819	1593 1804	847 950	861 966	1595 1806	1596 1807	1669 1886	
Prosby	817 917	831 933	847 951	861 966	1655 1872	1711 1927	1655 1886	
Závěrečná modlitba	726 820	1594 1804	847 951	862 967	1595 1806	1596 1807	1656 1888	
Modlitba během dne:								
Hymnus	817 918	832 934	848 952	862 967	879 984	895 1002	910 1019	
Antifony	818 919	833 935	848 952	863 968	879 985	895 1003	910 1019	
Žalmy	818 919	833 935	849 953	863 968	879 985	895 1003	911 1019	
Krátké čtení	820 921	835 937	851 955	865 970	882 988	898 1005	913 1022	
Závěrečná modlitba	726 820	835 938	851 955	865 970	882 988	898 1006	913 1022	
Nešpory:								
SO 16. 11.								
Hymnus	807 907	821 922	1594 1804	852 956	867 972	1648 1805	1714 1932	727 821
Antifony	808 908	822 923	838 940	853 957	868 973	884 990	900 1008	727 821
Žalmy	808 908	823 924	838 940	853 957	868 973	884 990	901 1008	727 821
Kr. čtení a zpěv	810 911	825 926	840 943	856 960	871 976	1663 1880	1717 1934	729 823
Ant. ke kant. P. M.	726 819	726 820	1594 1805	856 960	871 977	1595 1806	1596 1807	729 823
Prosby	811 911	826 927	841 944	856 960	872 977	1664 1881	1718 1936	729 824
Záv. modlitba	726 820	726 820	1594 1804	857 961	872 977	1595 1806	1596 1807	732 827
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398	1238 1374

PRO POVZBUZENÍ VE VÍŘE A JEJÍ HLUBŠÍ POZNÁNÍ

VIDĚNÍ OČISTCE

Ze slovenštiny přeložila Věra Všeticková

Meditace o očistci na základě soukromého zjevení autorovi textu, který si z příkazu duchovního vůdce přál zůstat neznámý. Jde o jasnou a střízlivou zvěst, která byla napsána formou volných, chronologicky řazených sdělení. Pro snadnější pochopení však byly texty rozděleny na tři části: do první části je zařazeno vše, co se vztahuje k cíli soukromých zjevení a ke způsobu, jak s nimi zacházet; do druhé jsou zahrnuta systematicky uspořádaná poučení, která tvoří jakousi rozpravu o očistci; třetí a poslední část se věnuje zjevením duší v očistci. Předmluvu k původnímu vydání knihy napsal Henri Brincard, biskup v Puy en Velay.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 168 stran, 158 Kč

DOTYKY NEBE A ZEMĚ • 7 UDÁLOSTÍ A PŘEDMĚTŮ V DĚJINÁCH KŘESŤANSTVÍ, KTERÉ ZVOU K ZAMYŠLENÍ

Editoři P. Marek Dunda, P. Pavel Zahradníček

Sedm událostí a předmětů, jejichž historii a autentičnost na základě dostupných pramenů mapuje sborník obsahující tyto příspěvky různých autorů: *Turínské plátno jako multidisciplinární problém; Rouška z Manopella se „Svatou Tváří“; Zázrak zázraků v Calandě; Nositel Nobelovy ceny svědkem zázraku v Lurdech; Plačící Madona v Syrakusách – před objektivem kamery; André Frossard: Bůh je, já jsem ho potkal!; Sokolka – hostie přeměněná na srdeční tkáň.* Vyšlo s církevním schválením.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.

Brož., A5, 128 stran, 30 Kč

KRISTŮV KŘÍŽ V ŽIVOTĚ KNĚZE

KRÍŽ KNĚŽŮV

P. Emilián Soukup OP •

Editor P. ThLic. Radovan Hradil, Th.D.

Meditace P. ThDr. Emiliána Soukupa (1886–1962), dominikánského řeholníka, jsou určeny především kněžím, ale podnětné jsou i pro ty, kdo chtějí hlouběji pochopit podstatu kněžské služby. Všichni, zvláště kněží, stojí na Kalvárii. Ježíš nám dal podíl na svém kříži. Kříž pro člověka zůstává velkým duchovním tajemstvím. Jak zapojit Kristův kříž do kněžského a křesťanského života? K odpovědi na tuto otázku nás doprovodí právě tato knížka, která vyšla poprvé s církevním schválením v roce 1932.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první

Brož., 115x170 mm, 120 stran, 157 Kč

KATOLICKÁ BELETRIE

OBĚŤ ZPOVĚDNÍHO TAJEMSTVÍ

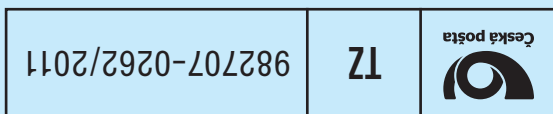
Joseph Spillmann • Z němčiny přeložila Jana Zelenková

Malá vesnice v jihovýchodní Francii v roce 1888. U místního faráře abbého Montmouline se někdo vyzpovídá z vraždy. Okolnosti zločinu jsou takové, že sám kněz upadne do podezření, že je vrahem. Nemůže se hájit, protože je vázán zpovědním tajemstvím, a je s ním veden proces. Rozsudek zní „smrt stětím“. V poslední minutě je mu udělena „milost“ k doživotním nuceným pracím v trestaneckém táboře. Po třech letech se začnou dít podivuhodné věci – utrpení nevinného nese plody.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 280 stran, 275 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1